

למה נסע - מה הביא אתו?

עם שובו בשלום של מר בן-גוריון למלחמת הכחירות - חובה היא להבהיר לשם מה נסע ומה הביא אתו ממרחקי נכר.

למה נסע?

את התשובה לכך נותנים גדולי העתונים של ארה"ב:

"ניוירוק טיימס" -

יודע, כי: "ראש הממשלה הישראלי אינו מצפה ממר קנדי להסכם מהיר. פגישתם אך קצרה היא. אולם אפילו הבעת איחולים לשלום ישראל ושגשוגה ייחשבו כהישג ניכר בעיני מר בן-גוריון, אשר איבד רבות מיוקרתו במשך השנה האחרונה בארצו והעומד עתה בפני מערכת בחירות אשר בקשה ממנה לא עמד מעולם".

"ווישינגטון פוסט" -

ראה את חנטינה כתלונה. בצרכים פוליטיים פנימיים של ארצו - במידה העולה על כל בעיות החוץ הבעיות. הוא עומד בפני מערכת בחירות קשה בביתו. האוטוריטה שלו נפגמה על חומת אתגר. אין ספק, כי יקדם בברכה כל מלה טובה ולו סמלית שתובע בפניו בארה"ב.

ומה הביא אתו?

מקנדה - מחמאות נימוסין; מפריז - אישור לידידות קיימת; על שיחותיו בלונדון כל אשר היה בפיו לומר, הוא, כי היו "משביעות רצון פחות או יותר". פרוש הדבר: הודאה בכשי לון. מקורות משרד החוץ הבריטי הוסיפו על כך, כי "הבריר טים לא זיתרו על התקוה שבקעת הפליטים הערביים תמצא פתרון בעתיד הצפוי מראש".

אולם בעקבות השיחה עם נשיא ארה"ב קרה דבר חמור: בניגוד לנוהג, פרסם ראש הממשלה בדימוס הודעה חריגנית על שיחתו, כי "הגיע למידה רבה של הבנה עם הנשיא קנדי בשאלת הפליטים".

פליטת-הודעה זו גרמה לפרסום התגובה הבאה של ממשלת ארה"ב:

"בפגישה הבלתי רשמית והקצרה העלה הנשיא קנדי את נושא הסבל הטראגי של הפליטים הערביים. הוא הדגיש את החשיבות שבי שיתוף פעולה ישראלי עם המאמצים אשר ועדת הפיוס לפלש-תינא עלולה לייזום. הדיון על בעית הפליטים לא הגיע לכלל פתרון בפגישה בניוירוק".

מידת הנזק המדיני של מסע ראש מפא"י עוד תתגלה בעצות האו"ם הקרובה.

הבוחר בישראל ידון את מפא"י ואת ראשה לא לפי אוסף מחמאות-הנמוסין אלא על חלקו בפרשיות. על פגיעתו בדמו-קרטיה, באמת ובצדק, על שגיאיותיו ומשלונותיו, על זלזולו באזרח, ועל פליטות-פיו המזיקות - עליהן רק הוסיף במסע-לשם-בחירות בחו"ל.

תנועת החרות

שינוי כתובת -

המינוי המסונה את כתבתו, מתבקש לחור דיע על כך למחזקת המינויים שבועיים מראש, כדי למנוע עיכובים במשלוח.

תום איליהו. מכיוון שאין סופסוף כל הרבה אנשים רמימלעלה כאלה, כדי להפסיק לכל אותן החבורות אכולות שנועין הנדלות עצמם לנו כאן בארץ. הרי ברור שנמצאים רמאים ונוכלים הבאים במקומם ומוליכים את החבורות שולל. כבר היה לנו מיקרה של אלי נלר, לשם הנוכח. אכן צודק הפיתגם: "לא עכברא נגב, חורא נגב". אל תרדופנה החבורות אחרי פאר וברק מזויפים, ולא תאבדנה את עצם האנוש. והעיקר: אל תאשמה בזאת את האחרים.

ש. נמר, תל-אביב

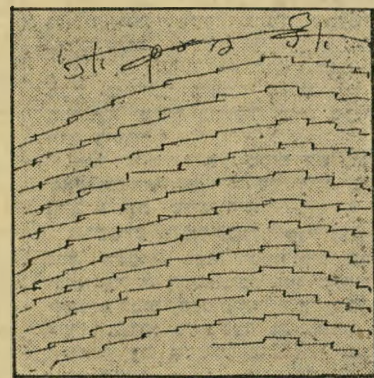
להבין ולסנות

מה אתם רוצים להוכיח? שכל מושע הוא אדם טופרע בנפשו ולא בו כל האשם למעי שיו. זה לא דבר חדש. אבל זה אינו צריך לשמש הנחיה מעשית בחיי יומיום. אחרת, כל רוצה ושוור שהיה נתפס, היו משכי בים אותו על ספה של פסיכיאטר ולא בבית סוחר.

דברי אלה אמורים כנגד המאמרים שלכם על נחמן פרשק (העולם הזה 1236) ועכשיו על עליזה פאנו (העולם הזה 1238). את פרשק אפשר איכשהו עוד להבין, כי הגורל באמת הנחית עליו כמה מהלומות איומות ובסופו של דבר רק נגדד אחרי הברים ל- מעשה שור. אבל עליזה פאנו? מה היה חסר לה? קצת אהבה של אב ואם? בסך הכל היתה ספונקט ומקולקלת. אילו נתנו לה הוריה כמה מכות הנונות במקום ששם נמצא השכל של כמה אנשים, אולי לא היתה סניעה לאן שהגיעה. אבל להבין את מעשה הרצח שלה, רק מפני שהיתה לה ילדות נגיזה של כל בו המאה הוחלת לא! וביתור שלהבין, פירושו גם לסלוח.

נחמיה לוי, חיפה

מצאתם לנכון להעמיד דגש חזק מאוד על התנהגותה של עליזה פאנו, בעת שהיא

מדרגות פאנו

יושבת בתא הנאשמים, שהיא מציינת מד-רגות אינסופיות ונראית מנותקת לחלוטין מן המציאות של בית-המשפט. אני חושב שזה היה מוסף הרבה, אילו מירספסם דובי מה של ציורים אלה. מכיוון שכתבתם דנה בביתוה נפשי, יש בכוחו של ציור אחד כזה לספר יותר מכל המאמר כולו על אותה נפש.

רעננה דורר, תל-אביב

הנה אחד הציורים של עליזה פאנו. בראש המדרגות רשמה את המילה "אף פעם אני".

מאוזן ומאונך

מאוזן ומאונך. למצוא (העולם הזה 1235) את התשבץ ששלחתי אליכם לפני יותר משנה, בו סופיעה הנדרה חדשה ואקסולאית כנון: "נאשם בריגול", שורואי לא אני יכולתי להמציאה לפני יותר משנה. מה שהפתיעני עוד יותר היתה העובדה, שעם כל הכישרונות הגנויים במערכת, לא עלה על דעת איש בה כי אם עברה שנה מאז קבלתם את התשבץ למרסום, הרי אף אחד מהפרטים המתאים אינו נכון עוד. אינני עוד בן 17; כדרך הסכע מורקנים עם הזמן, ואינני גימנוזום, כי אם סמורדס באוני. בריסיה העברית בירושלים. ברור שהפרטים המסעים הללו עשויים לגרום לאינעימיות, ביחוד כשמפועים בחברת סמורדסים הי קוראים את עתונכם.

אמנון אהרני, ירושלים
עורך מדור התשבץ טעה במאונך ובמאוזן. עם הקורא אהרני וחברו לחיבור התשבץ, משה שנק, הסליחה על שטורף המדור לא צעד עם הזמן.

כמו כל היהודים

כאשר חיתתי במצרים, הייתי מכירה מקרוב טוב מאוד את הקראים. ידעתי שהם הולכים לבית כנסת שלהם, אבל זה לא שינה את העובד דה שהם יהודים. גם הערבים חשבו אותם ליהודים. עכשיו קי ראתי בהעולם הזה (1238) וגם בעתור נים אחרים על הציר רות שעושים ליוסף מרוק ולא רוצים ל- תת לו להתחתן עם בחורה יהודיה. איי זו בושחה והדרד שי לו היה ד"ר ליאטו מרוק, שעבר בבית החולים היהודי ב- קהיר ותל-אביב בנגל ישראל. אז עכשיו אני רות

אוחנה

צה להביע את התמיכה שלי ושל כל החב-רים שלי בהכרזה של הוד מעלתו הנשיא מר ברצבי, שקבע שגם הקראים הם יהודים כמו כל יהודים.

סוזי אוחנה, רמלה

ולא תיווצר אווירה אנטיסמית העלולה להפריע למהלך החיים התקנים של היישוב והשלטון המאנדטורי. במשפט אקסטנדר נודע, כי כעת הגיעו של ברנרד קטושטא בילה "ד"ר חיים ווייצמן את חופשתו בשווייץ, ובכרזה שלא יכלו להפרידו בידיעות שואה או הצלה, לכן הודיעו לו רק 14 יום לאחר זאת על שליחותו של ברנרד. אחד מנילווי אמריקה" במשפט אייכמן הוא עמדתו של לורד מויון לגבי הבעיה היהודית. (מה אעשה עם מיליון יהודים?). הייתי מציע לכם לרכו בכתבה מיוחדת את כל התגובות וההספדים שנכתבו ונאמרו אז עלידי מנהיגי היישוב, לאחר הוצאתו להורג של לורד מויון. עלידי לוחמי חרות ישראל. ד"ר ווייצמן, למשל, אמר כי הידיעה על רצח לורד מויון זועזעה אותו יותר מאשר הידיעה על מות בנו. מנחם הפנר, ירושלים

סבא שד עוזי

קראתי זה עתה את סאמרו של אורי אבנרי על העונש שנמכרו לאנגולה (הער) לס הזה 1238) ואני מזדהה כולו עם דבריו. רצוני רק להעיר פרוט קטן. לא האב והאם של עובד הע-שיית הנשק שגנו בלבד מתו על קידוש השם, אלא גם סבו של סמציא העוזי עצמו - איש מופ לא אחד בשם קארל ארלי.

הוא היה עשיר מופלג, אהר מתבולל לתולטול. נר היה ב-עיר ההסרה, סמור למינכן, בחוויה מ-פוארת, וחזנו - אביו של עוזי נל-כשעתו אף לא הכנים את בנו ב-ברית אברהם אבינו.

בשנת 1927 נוכח בהצנה של "הבימה" במינכן, ואחרי שניתן לו לערוך למענה מסביבה גדולה, בתנאי שיוכל לשבת בסמור לחנה רובינא, הפד להיות ציוני נלהב. הור-תו החיצונית היתה של אמו, בעל אף של נשר, והוא נחון בחוש המורב בלתי-ירגיל. ביתו היה לבית-החלוצי שני במינכן, פתוח לכל צעיר וצעירה שהתעוררו לעלות ארצה. גם השר ניוורא יוסטסל הרבה בנעוריו לבקר בו. בשעת שירה וריקודים היה ניכנס למעגל ומשתתף במחול. עד שנפלה הי-מיה הנזכרת, לצחוק הנוכחי, מקרחתו. כל בניו ובנותיו - וביניהם אמו של עוזי (נלם) עלו ארצה.

הוא עצמו הובא באביב 1933 למחנה הי-פציו דכאן. הוא היה נאה מאוד. כפי הנראה, נאה מדי עבור הקלנסים הנאציים. כעבור מספר ימים רוצצו את נלגלתו הי-ניפלאש. רק אפרו נמסר למשפחתו. מה היה אומר הסב אילי ידע למי נמי סרה המצאת נכדו? קורא, כפר הנוער הדסים

שיחות שלום

בגשר לסיון התיווך של מינסוף (הער) לס הזה 1237) מובאת המסקנה, כי בן-גוריון אינו מוכן לכל הירבחות, ורואה את עצמו כראש-החית נגד התנועה הלא-רית הערבית. אולם, עובדה היא כי הנצי-נים הרשמיים של המדינה מבררים במסך שנים על נכונות ישראל לנהל משא ומצי של שלום בכל עת, ואילו משיחות ערב, ובכרזה של "עם", דוחות בתוקף כל רעיון מעין זה ומסרבות להכיר כפיומה של מדינת ישראל.

אנו זוכים לשמוע בשנים האחרונות, מפי יועצות-התעמולה של "עם", ובכרזה, צאות "לערב", על הצורך בהשמדת מדינת יש-ראל וכי לעולם לא יהיה שלום עם ישראל, אפילו במחיר החורת הפליטים וייתורים טריטוריאליים... מחוץ להצהרה אחת של המלך חוסיין, אינני זוכר הצהרה של מנהיג ערבי רשמי על הצורך בשלום עם ישראל. אם כבר נעשים נישושים לשאול: מה על שלום, הרי שחם באים מצד מנהיגים שאינם אווזים ברכו השלטון. כאשר קורו ומיי-עים הם לשלטון כעבור זמן, שיכונים הם את מחשבותיהם הנעלות מן העבר.

חיים שייק, ירושלים

במיקרה זה, אותו גילה ראש הלייבר במאלטה, דום מינסוף, הובעה הסכמת עבד-אלנאצר לשיחות בתקופה שזה האחרון כבר היה נשיא מצרים.

אני מתפלל עליכם, שעוד לא תפסחת את העיקרון היסודי של המדיניות הישראלית: איננו מוכנים לשום ויתור - לי גם הקסו הצורך ביותר. לכן גם אינני מעיוניים לשום משא-ומצי ולשום תיווך. כי בכל משא ומצו או תיווך נאלץ לעשות ויתורים. ויתור רים שאין איש יכול לשלם עליהם כיום בכוח. מי יהיה בעיד 20 שנה? הרבה מעות ימצאו עד או פיתרון סבבי, כמו בעית הפליטים, והנבולות הנראים כיום ארעיים לערבים רק מפני שהם חרדים.

דוד שינבלום, תל-אביב
מה אתם נספלים אל מר שרת? הרי בידי יודעים שלא הוא קבע את המדיניות זאת. אם יש לכם טענות - הפנו אותן לרשימת הנכונה: ראש הממשלה, דוד בן-גוריון. שאינו מנסה אפילו להסתיר את שינאוה לערבים, בעוד שמר שרת ידוע כאיש המורה, הדובר ערבית והמכין לרות המורה. אליהו רצבי, חולון

עזי הבחורה הישראלית

הרשו נא לי להניב למכתבה של הקוראה וכה עיונידי (העולם הזה 1238), הכותבת כאילו יש אנשים בארץ שכאוסו יסיתי סתכים את החבורות למריצות. סלתי לי וכה, וכי מציא את עצם האנוש סקרר הבחורה העזי? מי אם לא הבחורה הישראלית עצמה? הראיתם בחורה נורמאלית בישראל, שהסכים להסתרפ כחיים צנועים ולחשב בחור צנוע והנזו? לא ולא כלול רוצות להיות כוכבת-קולנוע ולהתחתן עם במאים, מהרסנים, סופרים או